

denne Sag kommer op i Landstinget, vil forstaa paa dette Punkt at drage Konsekvenserne af deres hittidige almenpolitiske Opfattelse.

Korsgaard: Den ærede Ordfører Hr. Trier udtalte, at jeg om det ærede Medlem Hr. N. Neergaard havde sagt, at han nu skulde være gaaet over til Toldbeskyttelsesvennerne. Noget saadant har jeg slet ikke sagt. Det ærede Medlem Hr. Trier skulde i det hele taget tænke en lille Smule mere over, hvad han siger, end han undertiden gør. Da han i sit første Foredrag begyndte at argumentere, argumenterede han ud fra, at det alene var for at gavne den danske Krone, at vi skulde have dette Forslag. Senere argumenterede det ærede Medlem ud fra, at det ogsaa var for at kunne benytte det som Beskyttelsesforanstaltning. Det ærede Medlem argumenterer i Toldspørgsmaal ud fra, at Told overhovedet maa være Beskyttelse. Det ærede Medlem kan dog vel ikke være blind for, at der er to Arter af Toldforanstaltninger, en, som er af beskyttelsesmæssig Art, og en anden, som er af finansiel Art. Jeg vil anmode det ærede Medlem om, naar han nu skal være Ordfører for et saa stort Parti, mere nøje at overveje, hvad andre har sagt, og ogsaa, hvad han selv siger.

Ordføreren (Trier): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard gør gældende, at han ikke har sagt, at Venstre sammen med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var gaaet Toldbeskyttelsesvejen, men det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde i sin Tale, at den forrige Statsminister ikke alene i Ord, men ogsaa i Praksis var gaaet Toldvejen, og da han i Praksis ogsaa i høj Grad er gaaet ad Beskyttelsestoldvejen, mener jeg mig fuldkommen berettiget til at fortolke det ærede Medlem Hr. Korsgaards Ord, som jeg gjorde.

N. Neergaard: Den sidste Kontrovers skal jeg ikke blande mig i, idet det ærede Medlem Hr. Korsgaard jo har oplyst, hvad han har sagt, og det, han har sagt, var fuldkommen korrekt.

Jeg skal fatte mig saa kort som paa nogen Maade muligt, men der er henvendt mange Bemærkninger til mig. Det ærede Medlem Hr. Rodes personlige Bemærkninger om Bitterhed og Skuffelse skal jeg lade ganske ligge, men der var nogle saglige Bemærkninger, jeg skal komme ind paa. Det ærede Medlem sagde, at nøjagtig de samme handelspolitiske Vanskeligheder, som havde mødt Importreguleringen, vilde møde

de høje Luksussatser. Det kan ikke nytte at udslynge en saadan Paastand, naar Erfaringen har modbevist den. Vi har kun i meget ringe Grad gaaet Importreguleringsvejen, og saa at sige ved det første Skridt stødte vi paa handelspolitiske Vanskeligheder. Vi har i meget udstrakt Grad gaaet Vejen med Luksustoldsatser, og ikke paa et eneste Punkt har jeg mødt nævneværdige handelspolitiske Vanskeligheder. Hvorfor ikke? Fordi disse Luksustoldsatser var forstandigt valgt og forstandigt gennemført, forstandigt valgt ogsaa i den Henseende, at jeg vogtede mig for at komme ind paa saadanne Omraader, hvor jeg kunde forudse, der vilde møde handelspolitiske Vanskeligheder.

Saa mente det ærede Medlem, at vi ogsaa ved Luksustold fik Prisforhøjelse. Ja, nogen Prisforhøjelse faar vi ganske sikkert, men ikke en Prisforhøjelse, som kan forøge Seddelomløbet, thi den Prisforhøjelse, der kommer, erstattes ved den Varemængde, der holdes ude paa Grund af Toldsatsernes Højde. Men hvad vil der ske ved Importregulering? Der vil, som jeg ogsaa har gjort opmærksom paa, ske det, at der vil komme en meget betydelig Smuglertrafik, forudsat, at Importreguleringen bliver gennemført med nogenlunde Energi, og hvis den ikke bliver det, kan den heller ikke nytte Handelsbalancen; bl. a. derved og ogsaa ved de naturlige Prisforhøjelser udover den nuværende Pris for luksustoldbelagte Varer vil der komme en væsentlig større Forøgelse af Seddelomløbet, end der har kunnet tænkes at komme gennem Luksustolden.

Det ærede Medlem nævnte Kreditindskrænkningen, vilde sidestille det med Rationering. Kreditindskrænkning er ikke nogen Statsforanstaltning, men et af de ganske regulære Midler — som i alle Lande erkendes at ligge i Bankernes Haand, ganske særlig i den ledende Seddelbanks Haand —, hvorved man vogter sin Valuta. Det kan aldeles ikke sammenlignes med en Rationering ved Statsforanstaltning eller gennem et Nævn, som det ærede Medlem her vil ind paa.

Saa siger det ærede Medlem, at Foranstaltningen kunde med større Lethed være gennemført i 1920. Det er netop det, jeg selv har fremhævet, at i 1920 savnede man ikke i den Grad som nu de psykologiske og handelspolitiske Betingelser for at gennemføre Foranstaltninger, men ogsaa den Gang var der Folk, der havde Øje for, hvor meget Importreguleringen vilde skade. Jeg vil gøre opmærksom paa, at selv i